



The Development of Activity-Based Learning Management to Enhance Communicative English Speaking Ability of Grade 5 Students

Chayada Beungmum

Rajabhat Maha Sarakham University

E-mail: chayada.be@gmail.com

Thanyaluck Khechornphak

Rajabhat Maha Sarakham University

E-mail: p.pbk13@gmail.com

Duangporn Sriboonruang

Rajabhat Maha Sarakham University

E-mail: duangporn.sr@rmu.ac.th

Received	Reviewed	Revised	Accepted
25/06/2025	27/06/2025	07/07/2025	18/07/2025

Abstract

Background and Aims: English is an essential tool in current global society for communication purposes, as it has been recognized as a global language. It comprises four core skills: listening, speaking, reading, and writing. Among these, speaking is a crucial skill that enables individuals to communicate immediately and effectively with others by organizing their thoughts and conveying them through the appropriate use of vocabulary and grammatical structures. Therefore, communicative speaking ability is vital for effective communication in daily life. The purpose of this research is to 1) study the effectiveness of the activity-based learning management that enhances communicative English speaking ability for fifth grade students to meet the efficiency criteria of 75/75, 2) compare communicative English speaking skill of fifth grade students before and after using the activity-based learning management, and 3) study the satisfaction of fifth grade students toward the activity-based learning activities.

Methodology: The sample group consists of 20 fifth-grade students in the second semester of the academic year 2024 at Kham Riang Khiab Non Sabaeng Don Man School in Mahasarakham Province, who were acquired by the cluster random sampling method.



The research instruments were 1) lesson plans of activity-based learning management, 2) a test of communicative English speaking ability, and 3) a student satisfaction questionnaire regarding activity-based learning management. In data analysis including percentage, mean, standard deviation, and t-test were utilized.

Results: 1) the activities of activity-based learning management that enhance communicative English speaking ability has an efficiency value of 84.61/79.38, which was higher than the predetermined criteria, 2) the communicative English speaking ability of students after using activity-based learning management were higher than before learning at a statistical significance of .05 level, and 3) the overall level of student satisfaction toward the activity-based learning activities was at the highest ($\bar{X}$ = 4.67, $S.D.$ = 0.49).

Conclusion: The development of activity-based learning management effectively enhances English communicative speaking ability of fifth grade students since learning activities improve English speaking skill of the students, increase their understanding of lesson content, and provide opportunities to practice communicative English speaking. Moreover, students enjoy activity-based learning as it allows them to take a more active role in their own learning process.

Keyword: Activity-based learning management; Communicative English speaking ability; Satisfaction



การพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานที่ส่งเสริม ความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ชญาดา บึงมุ่ม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

อีเมล: chayada.be@gmail.com

ธัญญลักษณ์ เขจรภักดิ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

อีเมล: p.pbk13@gmail.com

ดวงพร ศรีบุญเรือง

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

อีเมล: duangporn.sr@rmu.ac.th

บทคัดย่อ

ภูมิหลังและวัตถุประสงค์: ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในสังคมโลกปัจจุบันเพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสาร เนื่องจากภาษาอังกฤษได้รับการจัดให้เป็นภาษาสากล (Global Language) ประกอบด้วย 4 ทักษะ ได้แก่ ฟัง พูด อ่าน และเขียน ซึ่งความสามารถการพูดสื่อสาร ถือเป็นทักษะจำเป็นในการสื่อสารกับผู้อื่นในเวลานั้น ๆ ได้ทันทีผ่านการรวบรวมความคิดของผู้พูดแล้วถ่ายทอดออกมาด้วยการใช้คำศัพท์และโครงสร้างประโยคของภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร ดังนั้นความสามารถการพูดสื่อสารจึงจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานที่ส่งเสริมความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามเกณฑ์ 75/75 2) เปรียบเทียบความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน และ 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน

ระเบียบวิธีการวิจัย: กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 20 คน โรงเรียนขามเรียง เขียบโนนแสงดอนมั้น จังหวัดมหาสารคาม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 โดยได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน 2) แบบประเมินความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ และ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบค่าที่แบบกลุ่มเดียว t-test



ผลการวิจัย: 1) การจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานที่ส่งเสริมความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนมีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.61/79.38 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 2) นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน มีความสามารถในการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.67, $S.D.$ = 0.49)

สรุปผล: การพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานส่งเสริมความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากกิจกรรมการเรียนรู้ช่วยให้นักเรียนพูดภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น ช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาการเรียนมากขึ้น เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ และนักเรียนชื่นชอบการจัดกิจกรรมเพราะทำให้ได้เรียนรู้ด้วยตนเองมากขึ้น

คำสำคัญ: การจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน; ความสามารถในการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ; ความพึงพอใจ

บทนำ

ในศตวรรษที่ 21 ที่มีภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง ความสามารถในการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษถือเป็นทักษะจำเป็นในการสื่อสารกับผู้อื่นในเวลานั้น ๆ ได้ทันทีผ่านการรวบรวมความคิดของผู้พูดแล้วถ่ายทอดออกมาได้อย่างถูกต้องเหมาะสม รวมถึงการพูดโต้ตอบสื่อความหมายได้อย่างเข้าใจ ซึ่งเปิดโอกาสและมีอิทธิพลต่อการศึกษ การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ ด้วยเหตุนี้ภาษาอังกฤษจึงถูกกำหนดให้เป็นภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานที่ต้องเรียนตลอดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งได้กำหนดการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารไว้เป็นสาระสำคัญลำดับแรก โดยเน้นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการแลกเปลี่ยนข้อมูล แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น รวมถึงสามารถสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชนและสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพและแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก (กาญจนาพร รุจิโณม, 2561; กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

จากแนวคิดความสามารถทางการสื่อสารของ Canale and Swain (1980, อ้างถึงใน จิตดา เอื้อศิริวิณะชัย, 2563) ได้กล่าวถึง 4 องค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสาร (Dimensions of Communicative Competence) ซึ่งประกอบด้วย ด้านโครงสร้างทางภาษา ด้านสังคมภาษา ด้านวาทกรรม และด้านกลวิธีในการสื่อสาร ซึ่งให้เห็นถึงแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารควรมุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมตามบริบทต่าง ๆ ทั้งนี้ นโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของกระทรวงศึกษาธิการ พุทธศักราช 2557 ได้มีการปรับจุดเน้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจากไวยากรณ์มาเน้นการสื่อสาร (กระทรวงศึกษาธิการ,

2557) สอดคล้องกับบทความของนัยนา ถาวรายุศม์ (2565) เรื่องการสร้างความรู้ด้วยตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาในศตวรรษที่ 21 กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) เหมาะสำหรับนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษา ซึ่งมาจากทฤษฎีพัฒนาการทางเขาวนปัญญาของ Piaget และวัฒนธรรม สังคม และภาษาของ Vygotsky ที่เน้นให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเองจากประสบการณ์หรือผ่านการลงมือทำและมีปฏิสัมพันธ์ส่งผลให้ทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียนสูงขึ้น มากกว่าการเรียนรู้ที่เน้นไวยากรณ์ซับซ้อน

จากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในปีการศึกษา 2566 พบว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยรวมต่ำกว่าร้อยละ 75 และจากสภาพจริงที่ผู้วิจัยพบในการรับผิดชอบจัดการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนขามเรียงเขียบโนนแสงคอนมัน พบว่านักเรียนใช้ภาษาอังกฤษในการพูดสื่อสารได้ต่ำกว่าเกณฑ์ มีแรงจูงใจและความกระตือรือร้นในการเรียนภาษาอังกฤษค่อนข้างน้อย เนื่องจากมีความคิดวาทาษาอังกฤษยาก สวนทางกับมาตรฐานและตัวชี้วัดของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สารที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ต 1.2 ป.5/1 ที่เน้นให้นักเรียนสามารถพูดโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล และมาตรฐาน ต 1.3 ป.5/1 ที่เน้นให้นักเรียนพูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของอีทัต พิทักษ์พงศ์พันธุ์ (2564) พบว่าปัจจัยภายในที่เป็นอุปสรรคต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ได้แก่ การกลัวเสียหน้า ความรู้สึกเกรงใจ ความวิตกกังวลที่มีต่อภาษาต่างประเทศ ความมั่นใจในตัวเองต่ำ และการขาดแรงจูงใจ ส่วนปัจจัยภายนอกนั้นอาจเกิดจากการเรียนในโรงเรียน โดยจากการศึกษาปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของคนไทยของปิ่นทพ ผจญทรพรคณัฐฐฒิ โพธิ์ทักษิณ และนรินทร์ มุกมณิ (2564) พบว่าการสอนในโรงเรียนโดยทั่วไปให้ความสำคัญกับทักษะการอ่าน และเน้นการสอนโดยการแปลและอธิบาย รวมทั้งใช้ภาษาไทยในการสื่อสารในห้องเรียน ทำให้ผู้เรียนไม่มีโอกาสในการฝึกฝนความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ

นโยบายและจุดเน้นของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ประจำปีงบประมาณ พุทธศักราช 2567 - 2568 ในด้านการปรับกระบวนการจัดการเรียนรู้ให้ทันสมัยและหลากหลาย ได้มีการส่งเสริมให้จัดการเรียนรู้แบบเชิงรุก (Active Learning) ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) ซึ่งเป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้มีบทบาทและส่วนร่วมผ่านการปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง เพื่อฝึกฝนและพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้และบรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่กำหนด (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2566) โดยมีรากฐานมาจากทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง



(Constructivism) ที่เน้นให้ผู้เรียนสร้างความรู้ขึ้นเองจากการปฏิบัติจริง (บุญเลี้ยง ทุมทอง, 2559) นอกจากนี่ยังมีงานวิจัยของ ของจิมจิต สร้อยสมุทร (2563) และ เขมชุตตา ศรีสุวรรณ และสุรติณา อติพัฒน์ (2566) ตลอดจนผลงานของนักการศึกษาอีกหลายท่านชี้ว่าการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานช่วยส่งเสริมและพัฒนาความสามารถการพูดสื่อสารของผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนมีความมั่นใจและกระตือรือร้น รวมถึงช่วยให้บรรยากาศในการเรียนผ่อนคลายและเอื้อต่อการเรียนรู้

จากสภาพปัญหาและแนวทางแก้ไขดังกล่าวจากการศึกษางานวิจัยและวิทยานิพนธ์ทั้งในและต่างประเทศ ถึงแม้จะมีงานวิจัยจำนวนมากที่ศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน แต่ยังมีงานวิจัยไม่มากนักที่พัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวโดยออกแบบกิจกรรมให้สอดคล้องกับบริบทและความสนใจของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยเฉพาะ ผู้วิจัยจึงได้พัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) ที่ส่งเสริมความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนขามเรียงเขียบโนนแสงดอนม้น เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษต่อไป ทั้งนี้ยังเป็นการส่งเสริมทักษะการสื่อสารให้นักเรียน ให้นักเรียนกล้าแสดงออก มีความสนใจใฝ่เรียนรู้ และช่วยผลักดันผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้สูงขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานที่ส่งเสริมความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน ระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน

สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานมีความสามารถในการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

การทบทวนวรรณกรรม

ความสามารถการพูดสื่อสาร

Canale and Swain (1980, อ้างถึงใน จิรดา เอื้อศิริวัฒน์นะชัย, 2563) ได้ริเริ่มแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร ที่ให้ความสำคัญทั้งเรื่องความถูกต้องและความเหมาะสมของการใช้ภาษา ซึ่งจำแนกองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสาร (Dimensions of Communicative Competence) ไว้ 4 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ความสามารถด้านโครงสร้างภาษา (Grammatical Competence) ซึ่งเน้นความรู้ด้านภาษา เช่น ความรู้ด้านโครงสร้างของคำ ประโยค คำศัพท์ การออกเสียง 2) ความสามารถด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคม (Sociolinguistic Competence) เน้นความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับบริบททางสังคมและวัฒนธรรม 3) ความสามารถเชิงวาทกรรม (Discourse Competence) คือ ความสามารถในการเชื่อมโยงความหมายและโครงสร้างทางไวยากรณ์เพื่อพูดถึงสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างต่อเนื่อง และ 4) ความสามารถด้านการใช้กลวิธีในการสื่อความ (Strategic Competence) คือ ความสามารถในการใช้กลวิธีต่าง ๆ ที่ทำให้การสนทนาลื่นไหล

จากแนวคิดดังกล่าวสรุปได้ว่า แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้
ทางด้านไวยากรณ์และสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์นั้น ๆ

ในด้านความหมายของความสามารถการพูดสื่อสารนั้นมีนักวิชาการให้คำนิยามไว้ดังนี้

ความสามารถการพูดสื่อสาร หมายถึง พฤติกรรมการพูดสื่อสารหรือการใช้ถ้อยคำ เพื่อถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด ความเข้าใจและข่าวสารระหว่างบุคคลสองคนขึ้นไป ให้ผู้อื่นรับรู้ เข้าใจ และเกิดการตอบสนอง เพื่อให้การสื่อสารบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ซึ่งการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ นั้นต้องพูดให้ผู้อื่นสามารถเข้าใจได้ เลี่ยงการทำให้ผู้ฟังสับสนเพราะการออกเสียงผิด ไวยากรณ์ผิด หรือใช้คำไม่เหมาะสม ทั้งนี้ต้องพูดให้เหมาะสมกับสังคมและวัฒนธรรมด้วย (พรสวรรค์ สีป้อ, 2550; สหไทย ไชยพันธุ์, 2555)

ในส่วนของเกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ

เนื่องจากนโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของกระทรวงศึกษาธิการ พุทธศักราช 2557 ได้มีการปรับจุดเน้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจากไวยากรณ์มาเน้นการสื่อสาร และได้มีการใช้ CEFR (The Common European Framework of Reference for Languages) ซึ่งเป็นกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรปที่ยอมรับในระดับนานาชาติมาเป็นกรอบความคิดหลักในการพัฒนาการเรียน โดยระบุระดับความสามารถทางภาษาของผู้เรียนไว้ 6 ระดับ



ทั้งนี้กระทรวงศึกษาธิการได้มีการกำหนดระดับความสามารถทางภาษาของผู้สำเร็จการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาได้ตามกรอบ CEFR อยู่ในระดับ A1 หรือ ผู้ใช้ภาษาขั้นเริ่มต้น และมีคำอธิบายดังนี้

ระดับ A1 ผู้เรียนสามารถเข้าใจและเข้าใจประโยคง่าย ๆ ในชีวิตประจำวัน สามารถแนะนำตัวเองและผู้อื่น ทั้งยังสามารถตั้งคำถามเกี่ยวกับบุคคลอื่นได้ เช่น เขาอยู่ที่ไหน รู้จักใครบ้าง มีอะไรบ้าง และตอบคำถามเหล่านี้ได้ ทั้งยังสามารถเข้าใจบทสนทนาเมื่อคุณสนทนาพูดซ้ำและชัดเจน

จากการทบทวนวรรณกรรม ผู้วิจัยได้นำเกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษของ Clark (1972, อ้างถึงใน พรยมล ฉิมพานิชย์, 2565) มาปรับใช้โดยพิจารณาความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษจากองค์ประกอบ 3 ด้านหลักเพื่อให้เหมาะสมกับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา ซึ่งแต่ละด้านแบ่งเป็น 3 ระดับ และกำหนดระดับคุณภาพตามการให้คะแนน Scoring Rubrics แบ่งเป็น 4 ระดับ ได้แก่ 4 (ดีมาก) 3 (ดี) 2 (พอใช้) และ 1 (ปรับปรุง) ดังนี้

1. ด้านการออกเสียง (Pronunciation)

ระดับ 1 ออกเสียงผิดมากจนไม่สามารถสื่อสารได้

ระดับ 2 ออกเสียงผิดบ่อยครั้ง พูดแล้วฟังเข้าใจยาก

ระดับ 3 ออกเสียงผิดเป็นครั้งคราว แต่ยังสามารถสื่อสารได้

ระดับ 4 ออกเสียงถูกต้อง ชัดเจน และสามารถสื่อสารได้ทันที

2. ด้านคำศัพท์ (Vocabulary)

ระดับ 1 ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสม

ระดับ 2 ใช้คำศัพท์ผิดพลาดบ่อยครั้ง

ระดับ 3 ใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง แต่ยังจำกัด

ระดับ 4 ใช้คำศัพท์ได้อย่างหลากหลายและถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์

3. ด้านไวยากรณ์ (Grammar)

ระดับ 1 ใช้โครงสร้างประโยคผิดพลาดอย่างมาก ไม่สามารถสื่อสารได้

ระดับ 2 ใช้โครงสร้างประโยคเบื้องต้นผิดพลาดบ่อยครั้ง

ระดับ 3 ใช้โครงสร้างประโยคเบื้องต้นถูกต้องแต่ยังจำกัดและมีข้อผิดพลาดเล็กน้อย

ระดับ 4 ใช้โครงสร้างประโยคที่ซับซ้อนขึ้นได้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ และข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นไม่ส่งผลกระทบต่อความเข้าใจในการสื่อสาร

การจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning)

การจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน หมายถึง การจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม ได้ลงมือปฏิบัติจริง ผ่านกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนควบคู่ไปกับการเรียนรู้มีความสุข โดยมีการพัฒนาไปด้วยความมั่นใจและความพึงพอใจ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2562; ศิริชัย นามบุรี, 2556) ซึ่งมีรากฐานมาจากทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วย



ตนเอง (Constructivism) ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนลงมือกระทำในการสร้างความรู้ผ่านการมีปฏิสัมพันธ์ในสังคม จากแนวคิดของ Piaget และ Vygotsky ซึ่งแบ่งเป็น 2 ประเภท (บุญเลี้ยง ทุมทอง, 2559) มีรายละเอียดดังนี้

1. แนวคิด Cognitive Constructivism มีพื้นฐานมาจากแนวคิดของ Piaget ที่เน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้โดยการลงมือกระทำ ซึ่งเชื่อว่าการเรียนรู้เกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนเผชิญกับปัญหาที่ทำให้เกิดความขัดแย้งทางปัญญา (Cognitive Conflict) จนเกิดภาวะเสียสมดุลทางปัญญา (Disequilibrium) ผู้เรียนจะพยายามปรับความเข้าใจหรือโครงสร้างทางปัญญา (Cognitive structuring) เพื่อกลับสู่สภาวะสมดุล (Equilibrium) ผ่านกระบวนการดูดซึม (Assimilation) ความรู้ใหม่เข้าไปในโครงสร้างทางปัญญา และปรับเปลี่ยนโครงสร้างทางปัญญาหรือเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ (Accommodation) ซึ่งนำไปสู่การสร้างความรู้ใหม่และเกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง

2. แนวคิด Social Constructivism พื้นฐานมาจากแนวคิดของ Vygotsky ซึ่งเชื่อว่าผู้เรียนสร้างความรู้โดยผ่านการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับผู้อื่น และมีแนวคิดเกี่ยวกับศักยภาพที่อาจมีข้อจำกัดในช่วงพัฒนาเรียกว่า Zone of Proximal Development คือ ช่วงพัฒนาการของผู้เรียนที่สามารถเรียนรู้หรือทำสิ่งหนึ่งได้ หากได้รับการช่วยเหลือจากครู เพื่อน หรือบุคคลที่มีประสบการณ์มากกว่า โดยผ่านกระบวนการส่งเสริมอย่างมีเป้าหมาย (Scaffolding) ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนค่อย ๆ พัฒนาไปจนสามารถทำได้ด้วยตนเอง

ซึ่งผู้วิจัยได้นำขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเพื่อส่งเสริมความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษของ จริมจิต สร้อยสมุทร (2563) มาปรับใช้ในการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ 5 ขั้นตอน ดังนี้

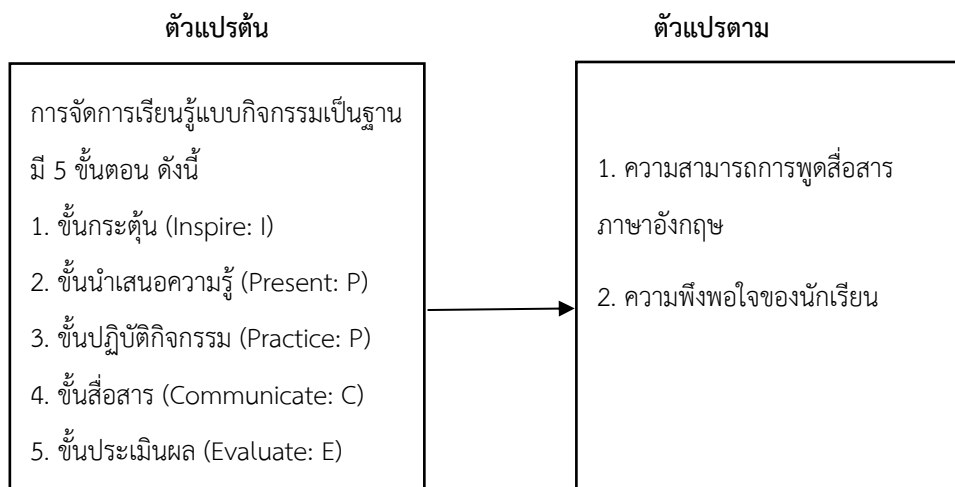
1. ขั้นกระตุ้น (Inspire: I) ครูบอกวัตถุประสงค์การเรียนรู้ จูงใจให้นักเรียนเกิดความสนใจ และทบทวนความรู้เดิมเพื่อเตรียมความพร้อมสู่การเรียนรู้เนื้อหาใหม่
 2. ขั้นนำเสนอความรู้ (Present: P) ครูให้ความรู้เนื้อหาใหม่ โดยการสอนคำศัพท์ รูปแบบประโยค และบทสนทนาตามเรื่องที่เรียน
 3. ขั้นปฏิบัติกิจกรรม (Practice: P) นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมที่เน้นการฝึกออกเสียงคำศัพท์ รูปแบบประโยค และบทสนทนาภาษาอังกฤษ
 4. ขั้นสื่อสาร (Communicate: C) เปิดโอกาสให้นักเรียนได้นำคำศัพท์ รูปแบบประโยค ตัวอย่างบทสนทนา มาฝึกสนทนาและแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อน
 5. ขั้นประเมินผล (Evaluate: E) นักเรียนและครูช่วยกันสรุปและสะท้อนสิ่งที่ได้จากการเรียนรู้ และครูประเมินความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษหลังเรียนจบแต่ละเรื่องเป็นรายบุคคล
- จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า การจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานช่วยส่งเสริมความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษของผู้เรียน เนื่องจากการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน



เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกพูดสื่อสารภาษาอังกฤษในชั้นเรียนร่วมกับเพื่อนผ่านกิจกรรมต่าง ๆ ที่ช่วยสร้างสภาพแวดล้อมสนุกสนาน ผ่อนคลาย ไม่กดดัน ซึ่งเอื้อต่อการเรียนรู้ ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความมั่นใจ มีความกระตือรือร้น และภาคภูมิใจในตัวเองมากขึ้น (เชมชุดา ศรีสุวรรณ และสุรตนา อติพัฒน์, 2566; จริมจิต สร้อยสมุทร, 2563; ณิชชา บุตรดีสุวรรณ, 2566)

ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานมาใช้ในการพัฒนาความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ เพื่อยกระดับความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ให้สูงขึ้น รวมทั้งช่วยให้นักเรียนเกิดความพึงพอใจและมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ

กรอบแนวคิดการวิจัย



ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

งานวิจัยเรื่องการพัฒนาการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานที่ส่งเสริมความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีลำดับขั้นตอนในการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. แหล่งข้อมูล

1.1 ประชากร คือ ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากโรงเรียนศูนย์พัฒนาคุณภาพการศึกษาเขาใหญ่ขามเรียง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 10 โรงเรียน จำนวน 98 คน ที่มีความรู้ความสามารถใกล้เคียงกัน (Homogeneity) โดยพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในภาคเรียนที่ผ่านมา



1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนขามเรียงเขียบโนน แสบงดอนมัน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 จำนวนนักเรียน 20 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) ซึ่งใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม โดยได้มีการจับสลากรายชื่อโรงเรียนทั้ง 10 โรงเรียนเพื่อเลือกมาเพียงหนึ่งโรงเรียน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 6 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวมเป็น 12 ชั่วโมง

2.1.1 การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้

1) ศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ โครงสร้างรายวิชา มาตรฐานและตัวชี้วัด และคู่มือครูและหนังสือเรียน รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และกระบวนการวัดและประเมินผลการเรียนรู้

2) ศึกษาแนวคิดทฤษฎีของการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน โดยยึดตามทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ซึ่งครูเป็นนักออกแบบกิจกรรม (Activity Designer) เพื่อจัดกิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติและมีส่วนร่วมในกิจกรรม กระตุ้นให้ผู้เรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองโดยเชื่อมโยงความรู้เดิมที่เรียนมาแล้วกับความรู้ใหม่หรือประสบการณ์ใหม่มาปรับใช้ ในกิจกรรม และเป็นการเรียนรู้ผ่านการมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับเพื่อน โดยครูคอยเป็นผู้อำนวยความสะดวก และช่วยเหลือ (Facilitator)

3) ดำเนินการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น จำนวน 6 แผน จำนวน 12 ชั่วโมง (ไม่รวมทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน) โดยในแผนการจัดการเรียนรู้ผู้วิจัยได้เลือกใช้กิจกรรม 3 ประเภทเพื่อส่งเสริมองค์ประกอบของการพูดสื่อสาร ดังนี้

3.1) การสอนโดยใช้บทบาทสมมติ (Pole Play) เป็นการสอนโดยให้นักเรียนได้จำลองบทบาทสมมติกับสถานการณ์ที่ครูสร้างขึ้นที่มีความใกล้เคียงกับความเป็นจริง เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เชื่อมโยงความรู้เดิมและความรู้ใหม่เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในการพูดสื่อสารให้ถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์

3.2) การสอนโดยใช้เกม (Game) ซึ่งเป็นวิธีการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างสนุกสนาน ผ่อนคลาย และทำให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมอย่างทั่วถึง ผู้เรียนได้ฝึกการใช้คำศัพท์



ไวยากรณ์ และการออกเสียงซ้ำ ๆ ในการตอบคำถามจากเกม ทั้งยังเป็นการเรียนรู้ร่วมกันกับเพื่อนเลย ทำให้มีความมั่นใจในการพูดสื่อสาร และเกิดความภูมิใจในตนเองเมื่อตอบคำถามถูกต้อง

3.3) การใช้กลุ่มย่อยในการสอน (Small Group) เป็นการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พูดคุยและแสดงความคิดเห็นร่วมกัน เรียนรู้ผ่านการปฏิสัมพันธ์ช่วยให้ผู้เรียนสนับสนุนและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ลดบรรยายกตติ์และตั้งเครียดแต่สร้างบรรยากาศที่เป็นมิตร ให้ผู้เรียนได้ร่วมกันลงมือปฏิบัติกิจกรรม ทำให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาที่เรียนมากขึ้นและสร้างความกล้าและความมั่นใจในการพูดสื่อสาร

4) นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบและพิจารณาความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ และปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

5) นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้ปรับปรุงเรียบร้อยแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน โดยมีคุณวุฒิเป็นอาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ซึ่งเชี่ยวชาญและมีประสบการณ์ด้านเนื้อหาภาษาอังกฤษ หลักสูตร รวมทั้งวิจัยและวัดประเมินผลการศึกษา 3 ท่าน และเป็นครูวิทยฐานะชำนาญการ ซึ่งเชี่ยวชาญและมีประสบการณ์ด้านเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษและด้านการวัดประเมินผล 2 ท่าน เพื่อตรวจสอบและประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้สร้างขึ้น ซึ่งผลการประเมินความสอดคล้อง (Index of Item-Objective Congruence: IOC) ของแผนการจัดการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.87 – 4.94 สามารถนำไปใช้สอนได้ทุกแผน

6) นำแผนการจัดการเรียนรู้ฉบับสมบูรณ์ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้วไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2.2 แบบประเมินความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยเป็นการประเมินแบบ Scoring Rubrics

2.2.1 การสร้างแบบประเมินความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ

1) ศึกษาเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ และศึกษาวิธีสร้างแบบประเมินความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ

2) สร้างแบบประเมินความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยอิงตามเกณฑ์การวัดและประเมินความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษของ Clark (1972) โดยพิจารณาจากองค์ประกอบ 3 ด้านหลัก ได้แก่ ด้านการออกเสียง (Pronunciation) ด้านคำศัพท์ (Vocabulary) และด้านไวยากรณ์ (Grammar) ซึ่งกำหนดระดับคุณภาพตามการให้คะแนน Scoring Rubrics แบ่งเป็น 4 ระดับ ได้แก่ 4 (ดีมาก) 3 (ดี) 2 (พอใช้) และ 1 (ปรับปรุง) ดังนี้

2.1) ด้านการออกเสียง (Pronunciation)



คำจูนหรือปัจจัยที่เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจ เช่น บรรยากาศสนุกสนานในการจัดการเรียนรู้ การเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกพูด

2) สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ โดยกำหนดรายการสอบถามและสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคิร์ท (Likert) 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

3) นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา หลังจากปรับปรุงและแก้ไข นำเสนอผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและพิจารณาความเหมาะสมและสอดคล้องของข้อคำถาม ซึ่งได้ค่าจริง 0.80 – 1.00 สามารถนำไปใช้ได้ทุกข้อ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานที่ส่งเสริมความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

3.1 ปฐมนิเทศเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน โดยผู้วิจัยอธิบายและชี้แจงและทำความเข้าใจกับนักเรียนเกี่ยวกับข้อตกลง พร้อมวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน

3.2 ดำเนินการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) โดยใช้แบบประเมินความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งผ่านการพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพเรียบร้อยแล้ว นำมาทดสอบกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง แล้วเก็บคะแนนไว้เปรียบเทียบกับคะแนนหลังเรียน โดยการทดสอบทั้งก่อนเรียนและหลังเรียนมีการบันทึกวิดีโอการพูดของนักเรียนแล้วนำมาประเมินซ้ำเพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของคะแนน

3.3 ดำเนินการตามแผนการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานที่ส่งเสริมความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ ที่ผ่านการประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ ทดลองใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 6 แผน 12 ชั่วโมง จนครบในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้โดยระหว่างการทำทดลอง จะมีการทดสอบย่อยเพื่อเก็บรวบรวมนำไปวิเคราะห์หาค่าคะแนนร้อยละของคะแนนกระบวนการ (E_1)

3.4 ดำเนินการทดสอบหลังเรียน (Post-test) โดยใช้แบบประเมินความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษอีกครั้ง

3.5 สอบถามความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานที่ส่งเสริมความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจจำนวน 10 ข้อ



4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ที่ได้จากการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานที่ส่งเสริมความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยการคำนวณอัตราส่วนระหว่างค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ยระหว่างเรียนกับค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน (E_1/E_2) ซึ่งมีการกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพที่คาดหวังไว้ล่วงหน้า 75/75

4.2 วิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน ระหว่างก่อนและหลังเรียน โดยใช้สถิติทดสอบสมมติฐาน t-test (Dependent Samples) และใช้ระดับนัยสำคัญทางสถิติในการทดสอบสมมติฐานที่ .05

4.3 วิเคราะห์หาระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน ที่ส่งเสริมความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยคำนวณหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของระดับคะแนนความพึงพอใจ แปลผลคะแนนตามเกณฑ์แปลผล

ผลการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานที่ส่งเสริมความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามเกณฑ์ 75/75 2) เปรียบเทียบความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน ระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน และ 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน ดังนั้นผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้มาดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งได้ผลวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. ผลการศึกษาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานที่ส่งเสริมความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามเกณฑ์ 75/75 ดังแสดงตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการศึกษาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานที่ส่งเสริมความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามเกณฑ์ 75/75

การทดสอบ	<i>n</i>	คะแนนเต็ม	คะแนนรวม	$\bar{X}$	<i>S.D.</i>	ร้อยละ
ระหว่างเรียน	20	102	1,726	86.30	8.29	84.61
หลังเรียน	20	24	381	19.05	1.39	79.38

ประสิทธิภาพของแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ (E_1 / E_2) เท่ากับ 84.61 / 79.38

จากตารางที่ 1 พบว่า คะแนนระหว่างเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานได้ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 86.30 ซึ่งเป็นคะแนนเฉลี่ยของคะแนนระหว่างเรียนทั้งหมดที่ได้มาจากแบบทดสอบย่อยและแบบประเมินความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษระหว่างเรียนในแต่ละแผนการจัดการ



เรียนรู้ ซึ่งคะแนนระหว่างเรียนในแต่ละแผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รวมเท่ากับ 19 คะแนน ดังนั้นคะแนนระหว่างเรียนรวมทั้งหมด 6 แผนการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จึงเท่ากับ 102 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 8.29 คิดเป็นร้อยละ 84.61 และคะแนนการประเมินความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษหลังการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน ได้ค่าเฉลี่ย 19.05 ซึ่งเป็นคะแนนเฉลี่ยของคะแนนทดสอบหลังเรียนทั้งหมดที่ได้มาจากแบบประเมินความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษหลังเรียนโดยมีคะแนนเต็ม 24 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.39 คิดเป็นร้อยละ 79.38 ดังนั้นการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานที่ส่งเสริมความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 84.61/79.38 ซึ่งเป็นสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ที่กำหนดไว้ และจากการสังเกตพฤติกรรมในชั้นเรียนพบว่านักเรียนมีพัฒนาการในการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษที่ดีขึ้นเนื่องจากนักเรียนออกเสียงได้ชัดเจนขึ้น สามารถเลือกใช้คำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์ที่หลากหลายถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์มากขึ้น นอกจากนี้เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระหว่างการประเมินระหว่างเรียน (8.29) และหลังเรียน (1.39) ซึ่งให้เห็นว่าหลังจากผ่านกระบวนการจัดการเรียนรู้แล้ว นักเรียนในกลุ่มมีความสามารถที่เกาะกลุ่มกันมากขึ้นอย่างชัดเจนเนื่องจากคะแนนมีการกระจายน้อยลง จากผลการศึกษาในส่วนนี้ทำให้พบว่าการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานไม่เพียงแต่ช่วยยกระดับคะแนนเฉลี่ยโดยรวม แต่ยังมีส่วนช่วยลดช่องว่างความแตกต่างระหว่างผู้เรียนภายในห้องเรียนได้อีกด้วย

2. ผลการเปรียบเทียบความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน ระหว่างก่อนและหลังเรียน

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสถิติทดสอบที และระดับนัยสำคัญทางสถิติ ของคะแนนความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

การทดสอบ	<i>n</i>	$\bar{X}$	<i>S.D.</i>	<i>t</i>	<i>df</i>	p-value
Pretest	20	10.10	1.71	48.48	19	0.00
Posttest	20	19.05	1.39			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการพัฒนาความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษโดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน มีความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 19.05 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.39 และมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 10.10 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.71 ก่อนได้รับการจัดการ



เรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานนักเรียนมีความสามารถพูดสื่อสารส่วนมากสื่อสารเข้าใจยาก มีความวิตกกังวลและไม่กล้าแสดงออก ใช้คำศัพท์และประโยคอย่างจำกัด อีกทั้งยังออกเสียงผิดพลาดบ่อยครั้ง นอกจากนี้ผู้เรียนมักเลือกที่จะใช้ภาษาไทยในการสื่อสารและหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาอังกฤษ หลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานผู้เรียนสามารถสนทนาโต้ตอบในสถานการณ์ที่กำหนดได้ดีขึ้น สามารถใช้คำศัพท์และโครงสร้างประโยคที่ซับซ้อนขึ้น และมีความมั่นใจในการพูดมากขึ้น เมื่อวิเคราะห์ตามความแตกต่างกันของค่าเฉลี่ยของคะแนนทั้ง 2 และพฤติกรรมในการพูดสื่อสารของผู้เรียนระหว่างก่อนเรียนกับคะแนนหลังเรียน ซึ่งให้เห็นว่าปัจจัยความสำเร็จนี้เกิดจากหลักการสำคัญของการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานที่เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริงและเกิดการเรียนรู้ด้วยตัวเองผ่านการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมชั้น โดยกิจกรรมมีความท้าทายและมีความหมายต่อผู้เรียน ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารของผู้เรียนให้ดียิ่งขึ้น

3. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน

รายการ	ผลการวิเคราะห์		
	$\bar{X}$	<i>S. D.</i>	ระดับความพึงพอใจ
1. กิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักเรียนสนใจและอยากเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น	4.35	0.69	มาก
2. กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาการเรียนมากขึ้น	4.85	0.37	มากที่สุด
3. กิจกรรมการเรียนรู้หลากหลายและมีความน่าสนใจ	4.65	0.49	มากที่สุด
4. กิจกรรมการเรียนรู้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษ	4.80	0.41	มากที่สุด
5. นักเรียนมีความสุขขณะจัดกิจกรรมการเรียนรู้	4.60	0.50	มากที่สุด
6. กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยให้นักเรียนมีความมั่นใจและกล้าพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น	4.45	0.51	มาก
7. กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยให้นักเรียนเตรียมความพร้อมการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่าง ๆ	4.70	0.47	มากที่สุด
8. นักเรียนภูมิใจในตัวเองเมื่อสามารถพูดภาษาอังกฤษในการทำกิจกรรมในชั้นเรียนได้	4.55	0.51	มากที่สุด



รายการ	ผลการวิเคราะห์		
	$\bar{X}$	$S.D.$	ระดับความพึงพอใจ
9. นักเรียนชื่นชอบการจัดกิจกรรมเพราะทำให้ได้เรียนรู้ด้วยตนเองมากขึ้น	4.80	0.41	มากที่สุด
10. กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยให้นักเรียนพูดภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น	4.90	0.31	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยโดยรวม	4.67	0.49	มากที่สุด

จากตาราง 3 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.67, S.D. = 0.49$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อนักเรียนมีความพึงพอใจสูงสุดเรียงลำดับ ดังนี้ กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยให้นักเรียนพูดภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น ($\bar{X} = 4.90, S.D. = 0.31$) รองลงมา คือ กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาการเรียนมากขึ้น ($\bar{X} = 4.85, S.D. = 0.37$) กิจกรรมการเรียนรู้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษ ($\bar{X} = 4.80, S.D. = 0.41$) เมื่อพิจารณาจาก 3 ข้อที่นักเรียนมีความพึงพอใจสูงสุคนั้นเป็นการยืนยันประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานซึ่งเป็นแนวทางการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและได้ใช้ภาษาในบริบทที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง และนักเรียนชื่นชอบการจัดกิจกรรมเพราะทำให้ได้เรียนรู้ด้วยตนเองมากขึ้น ($\bar{X} = 4.80, S.D. = 0.41$) ยังสะท้อนถึงหลักการของทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ ซึ่งเป็นรากฐานสำคัญของการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานได้อย่างชัดเจน จากผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน พบว่านักเรียนเกิดความพึงพอใจที่ได้เรียนรู้ด้วยตัวเองผ่านการใช้กิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งมีปัจจัยด้านหรือสภาพแวดล้อมที่เอื้อให้นักเรียนเกิดการพัฒนาความสามารถการพูดสื่อสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสุขในการเรียนและความมั่นใจที่เพิ่มขึ้นส่งผลให้นักเรียนเกิด ความภูมิใจในตัวเองเมื่อได้พูดสื่อสารผ่านกิจกรรมและเกิดการเรียนรู้ นอกจากนี้ยังเกิดปัจจัยกระตุ้นเมื่อนักเรียนมีความพึงพอใจหลังจากพูดสื่อสารได้ดีขึ้นส่งผลให้นักเรียนเกิดการพัฒนาการพูดสื่อสารอย่างต่อเนื่องสรุปได้ว่าปัจจัยเหล่านี้ไม่ได้เป็นเพียงผลลัพธ์สุดท้ายในตัวเอง แต่เป็นปัจจัยทางจิตวิทยาที่สำคัญอย่างยิ่งซึ่งเอื้อต่อการเปิดรับและลดความวิตกกังวลในการใช้ภาษา อันจะนำไปสู่การพัฒนาความสามารถการพูดสื่อสารตามวัตถุประสงค์หลักของงานวิจัยในที่สุด

อภิปรายผลการวิจัย

1. การจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานที่ส่งเสริมความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 84.61/79.38 ซึ่งแสดงว่ามีค่าของประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 75/75 ในการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานที่ส่งเสริมความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษนั้นผู้วิจัยได้ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดสื่อสารซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจมากยิ่งขึ้น ทั้งยังส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกับเพื่อนเพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ เป็นการเรียนรู้ร่วมกันผ่านการกิจกรรมที่สร้างความสนุกสนาน ไม่กดดัน ตามหลักการของทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้โดยการสร้างความเข้าใจด้วยตนเองผ่านการลงมือทำและมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมรอบตัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติแล้วเกิดการคิดวิเคราะห์เพื่อสะท้อนความเข้าใจของตนเองผ่านกิจกรรมที่ออกแบบมาอย่างเหมาะสม ซึ่งกิจกรรมการเรียนรู้ลักษณะนี้ช่วยสนับสนุนพัฒนาการทางสติปัญญาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ตามทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของ Piaget ที่กล่าวถึงเด็กในช่วงวัยนี้ว่าสามารถคิดอย่างเป็นระบบมากขึ้น เริ่มพัฒนาความคิดเชิงนามธรรมและพร้อมที่จะเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ตรง โดยกิจกรรมที่ใช้ไม่ว่าเป็นเกม กิจกรรมบทบาทสมมติ และกิจกรรมกลุ่มย่อย ล้วนมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและลงมือปฏิบัติจริงเพื่อพัฒนาความสามารถการพูดสื่อสารของตัวนักเรียนเอง สอดคล้องกับแนวคิดของ ศศิธร ลิจันทรพร (2556) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และทำความเข้าใจในเนื้อหาบทเรียนผ่านกิจกรรมที่ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง โดยมีการวางแผนที่ดี และมีการจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เหมาะสม ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาความรู้ในตัวบุคคล และได้สอดคล้องกับงานวิจัยของณิชา บุตรดีสุวรรณ (2566) เรื่อง การพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้ DEECCE โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน (Activity-Based Learning) เพื่อพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้นวัตกรรมการพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้ DEECCE โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.13/86.00 จากการวิเคราะห์ความสอดคล้องของผลลัพธ์ของการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานเพื่อพัฒนาความสามารถการพูดสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความแตกต่างกันในชั้นเรียนนั้นสอดคล้องกับทฤษฎีพัฒนาการทางจิตสังคมของ Erikson (1966, อ้างถึงใน ภูริณัฐ เบ็ญจจันทร์, 2564) ซึ่งกล่าวถึงพัฒนาการในช่วงวัยเด็กตอนปลายที่มีอายุระหว่าง 7 ถึง 12 ปี อยู่ในขั้นของความขยันหมั่นเพียรและความรู้สึกด้อยค่า (Industry Vs



Inferior) ในช่วงวัยนี้เด็กจะเกิดความขยันหมั่นเพียรเพื่อพยายามเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ เป็นช่วงแห่งการเรียนรู้และฝึกทักษะต่าง ๆ รวมทั้งต้องการได้รับการยอมรับจากผู้อื่นเมื่อพวกเขาทำบางสิ่งบางอย่างได้สำเร็จ การพัฒนาความสามารถการพูดสื่อสารโดยการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานจึงตอบสนองความต้องการทางพัฒนาการของเด็กวัยนี้อย่างตรงจุด เพราะกิจกรรมการเรียนรู้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดสื่อสารร่วมกับเพื่อน เมื่อได้พูดสื่อสารบ่อยขึ้นผ่านกิจกรรมและสภาพแวดล้อมที่ผ่อนคลาย ทำให้ผู้เรียนรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง กล้าแสดงออก และพัฒนาความสามารถด้านภาษาได้ดียิ่งขึ้น

2. นักเรียนมีความสามารถในการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ หลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เนื่องจากนักเรียนได้มีส่วนร่วมในการฝึกพูดสื่อสารภาษาอังกฤษผ่านกิจกรรมที่หลากหลาย และได้ฝึกพูดสื่อสารภาษาอังกฤษกับเพื่อนโดยมีครูคอยช่วยเหลือ สร้างบรรยากาศในการเรียนให้รู้สึกสนุกสนานเอื้อต่อการเรียนรู้ ไม่กดดันผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนมีความกล้าในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น นอกจากนี้ผู้สอนยังมีการใช้สื่อที่น่าสนใจ เช่น คลิปวิดีโอ บัตรภาพ กระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจและได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษตามผู้สอนและตัวอย่างควบคู่ไปกับการปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเองซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สองของ Krashen and Terrell (1988, อ้างถึงใน อุบลวรรณ พันธุ์พรหม และ นิธิดา อติภรณ์, 2560) ในส่วนของสมมติฐานตัวกรองทางอารมณ์ ที่กล่าวถึงการเรียนรู้ภาษาที่สองให้มีประสิทธิภาพสูงสุดควรสอนในบรรยากาศผ่อนคลาย โดยบรรยากาศที่สนุกสนานและไม่กดดันที่สร้างขึ้นจากกิจกรรมนั้น ช่วยลดกำแพงหรือความวิตกกังวลในการใช้ภาษาของผู้เรียนลง ซึ่งเมื่อตัวกรองทางอารมณ์ต่ำลง ผู้เรียนจะรับและใช้ข้อมูลทางภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น นำไปสู่ความกล้าแสดงออกและความสามารถในการสื่อสารที่สูงขึ้น และสอดคล้องกับแนวคิดของ Thayniath (2015) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานช่วยให้ผู้เรียนมีสมาธิและสนใจในการเรียนมากขึ้น และมีการสร้างบรรยากาศที่เป็นบวกผ่านกิจกรรมที่หลากหลาย เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองส่งเสริมให้ผู้เรียนมีการพัฒนาระดับความมั่นใจ ความกล้า ควบคู่ไปกับการพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ เขมสุตา ศรีสุวรรณ และสุรัตนา อติพัฒน์ (2566) เรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน พบว่า ทักษะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากการใช้กิจกรรมต่าง ๆ ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความกล้าพูด



ภาษาอังกฤษมากขึ้น ทั้งนี้ผู้สอนยังมีการเสนอตัวอย่างผ่านสื่อที่น่าสนใจและเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและเข้าใจเนื้อหาได้ง่าย

3. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.67, S.D. = 0.49$) ในการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกพูดสื่อสารภาษาอังกฤษผ่านการทำกิจกรรมที่ช่วยสร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้สนุก ไม่กดดัน ส่งเสริมให้นักเรียนมีความกล้าและมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น รวมทั้งยังช่วยให้นักเรียนนำความรู้เดิมไปต่อยอดในการเรียนรู้เนื้อหาใหม่ มีการทบทวนผ่านสื่อและกิจกรรมที่น่าสนใจ นำไปสู่การปฏิบัติจริงด้วยตัวของผู้เรียนเอง โดยกิจกรรมการเรียนรู้ช่วยให้นักเรียนพูดภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น ($\bar{X} = 4.90, S.D. = 0.31$) รองลงมาคือ กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาการเรียนมากขึ้น ($\bar{X} = 4.85, S.D. = 0.37$) กิจกรรมการเรียนรู้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษ ($\bar{X} = 4.80, S.D. = 0.41$) และนักเรียนชื่นชอบการจัดกิจกรรมเพราะทำให้ได้เรียนรู้ด้วยตนเองมากขึ้น ($\bar{X} = 4.80, S.D. = 0.41$) ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีแรงจูงใจภายในของ Deci and Ryan (1985) และทฤษฎีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองของ Bandura (1997) เนื่องจากการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานไม่ได้ให้แค่ความสนุก แต่ยังเสริมสร้างความรู้สึกว่าตนเองสามารถควบคุมการเรียนรู้ได้ และเมื่อนักเรียนทำกิจกรรมสำเร็จ พวกเขาก็เกิดความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองในการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งความรู้สึกละเล้านี้เป็นรากฐานสำคัญของความพึงพอใจที่ยั่งยืนและส่งผลดีต่อทัศนคติต่อการเรียนในระยะยาว ทั้งยังสอดคล้องกับแนวคิดของศิริชัย นามบุรี (2556) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ผ่านประสบการณ์ โดยเป็นการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพสูงมากในการส่งเสริมศักยภาพของบุคคล และทำให้ผู้เรียนมีความสุข ส่งผลให้ผู้เรียนมีการพัฒนาไปด้วยความมั่นใจและความพึงพอใจ นอกจากนี้ผลการศึกษายังสอดคล้องกับงานวิจัยของ จริมจิต สร้อยสมุทร (2563) เรื่อง การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเพื่อส่งเสริมความสามารถการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษและความสุขในการเรียนโดยใช้บริบทท้องถิ่นสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา พบว่า นักเรียนมีความมั่นใจ กระตือรือร้น และภาคภูมิใจในตนเองมากขึ้น เนื่องจากได้เรียนรู้เนื้อหาใหม่ ๆ ได้ทำกิจกรรม เล่นเกม และฝึกพูดสื่อสารภาษาอังกฤษกับเพื่อน นอกจากนี้นักเรียนคิดว่าบรรยากาศในการเรียนผ่อนคลาย สนุก ไม่ตึงเครียดและกดดัน ทั้งยังสามารถเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนไปใช้ในสถานการณ์จริงได้



ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 การประยุกต์ใช้กิจกรรมให้เหมาะสมกับบริบทของผู้เรียน ควรออกแบบและปรับกิจกรรมให้สอดคล้องกับระดับความสามารถของผู้เรียน รวมถึงสภาพแวดล้อมและบริบทของโรงเรียน เช่น จำนวนผู้เรียน ทรัพยากรที่มีอยู่ และระยะเวลาเรียน เพื่อให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ตามทฤษฎีของ Vygotsky (1978) ที่ให้ความสำคัญของปฏิสัมพันธ์และบริบททางสังคมในการพัฒนาความสามารถทางปัญญา นอกจากนี้ผู้สอนควรออกแบบลำดับของกิจกรรมจากง่ายไปสู่ความซับซ้อนที่มากขึ้น และควรมีเครื่องมือในการประเมินความพร้อมของผู้เรียน รวมทั้งควรจัดกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและส่งเสริมสมรรถนะการสื่อสาร เช่น กิจกรรมที่เน้นความคล่องแคล่ว กิจกรรมที่เน้นความถูกต้องทางไวยากรณ์ หรือกิจกรรมที่เน้นการสื่อสารตามบทบาทหน้าที่ทางสังคม

1.2 การสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ให้อารมณ์ผ่อนคลาย สนุกสนาน ให้ผู้เรียนเกิดความสุข ไม่กดดันและตึงเครียด ตามแนวทางของทฤษฎีตัวกรองทางอารมณ์ของ Krashen and Terrell (1988) ที่ให้ความสำคัญกับการสร้างบรรยากาศเชิงบวก ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยลดความวิตกกังวลของผู้เรียน โดยผู้สอนอาจจัดการชั้นเรียนด้วยเทคนิคการให้ข้อมูลป้อนกลับเชิงบวก และการแก้ไขข้อผิดพลาดในการพูดในลักษณะที่ไม่ทำลายความมั่นใจของผู้เรียน เช่น การทวนคำตอบที่ถูกต้องให้ฟัง แทนการตำหนิโดยตรง นอกจากนี้ครูควรให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระเพื่อส่งเสริมความเป็นตัวของตัวเองของผู้เรียนซึ่งเป็นเป้าหมายสำคัญของการเรียนรู้ภาษาในยุคปัจจุบัน

1.3 ครูควรใช้เทคโนโลยีและสื่อการเรียนรู้ในการจัดกิจกรรมที่หลากหลาย ควรใช้สื่อที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนกล้าแสดงออกและฝึกการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ อีกทั้งสื่อที่ช่วยให้ผู้เรียนสนุกกับการเรียน เช่น การใช้แอปพลิเคชันสำหรับการฝึกสนทนากับปัญญาประดิษฐ์ (Chatbot) เพื่อเพิ่มโอกาสในการฝึกฝน หรือการใช้แพลตฟอร์มวิดีโอเพื่อให้ผู้เรียนบันทึกการพูดของตนเองและนำมาวิเคราะห์ ซึ่งจะส่งเสริมทักษะการไตร่ตรองการเรียนรู้ของตนเอง

2. ข้อเสนอแนะการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาหรือความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างสั่นไหวต่อเนื่อง (Fluency) ซึ่งเป็นอีกหนึ่งองค์ประกอบของการสื่อสารตามแนวคิดในการสอนภาษาเพื่อ



การสื่อสารของ Canale and Swain (1980) ที่ไม่ได้เน้นแค่ความถูกต้องของภาษาตามหลักไวยากรณ์ (Accuracy) เท่านั้น

2.2 ควรศึกษาการใช้การเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานร่วมกับวิธีการเรียนรู้วิธีอื่นๆ หรือ เปรียบเทียบผลการเรียนรู้จากวิธีการใช้กิจกรรมเป็นฐานร่วมกับวิธีการเรียนรู้แบบอื่นๆ เพื่อวิเคราะห์หา ผลลัพธ์และประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้

2.3 ควรศึกษาการพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมฐานเพื่อส่งเสริม ความสามารถด้านอื่น ๆ ทางการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เช่น ความสามารถในการฟัง ความสามารถในการอ่าน และความสามารถในการเขียน รวมทั้งแนวทางการบูรณาการในการจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐานไป ใ้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้และระดับชั้นอื่น ๆ

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*.

กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2557). *แนวปฏิบัติตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง นโยบายการปฏิรูป การเรียนสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: บริษัทจามจุรีโปรดักส์จำกัด.

กาญจนาพร รุจิโณม. (2561). การสื่อสารภาษาอังกฤษของคนไทยกับการดำเนินชีวิตในศตวรรษที่ 21. *วารสารศิลปการจัดการ*, 2(3), 199-210.

เชมชูดา ศรีสุวรรณ และสุรัตนา อติพัฒน์. (2566). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการ สื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน. *วารสารวิชาการสถาบัน พัฒนาพระวิทยากร*, 6(4), 1-10.

จรัมจิต สร้อยมูตร (2563). *การพัฒนา รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเป็นฐานเพื่อ ส่งเสริมความสามารถด้านการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษและความสุขในการเรียนโดยใช้บริบท ท้องถิ่นสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต : มหาวิทยาลัยศิลปากร.

จาตุรนต์ หนูส่ง และอุบลวรรณ ส่งเสริม. (2568). การพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. *วารสาร การบริหารและสังคมศาสตร์ปริทรรศน์*, 8(3), 33-48.

- จิรดา เอื้อศิริวัฒนชัย. (2563). ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพของการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอน
เพื่อการสื่อสารในประเทศไทย. วารสารวิชาการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ราชภัฏธนบุรี, 3(1), 79-91.
- ณิชา บุตรดีสุวรรณ. (2566). การพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้ DEECCE โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน
(Activity-Based Learning) เพื่อพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ. สืบค้นเมื่อ 28
กรกฎาคม 2567 จาก <http://innodev.moe.go.th/document/innovation-259.pdf>
- ธิดา พิทักษ์พงศ์พันธุ์. (2564). ปัจจัยภายในที่เป็นอุปสรรคต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
นักศึกษาไทย : อิทธิพลจากแนวคิดเชิงวัฒนธรรม. วารสารอินทิลทกษณสาร. 16(2), 53-69.
- นัยนา ถาวรยศม์. (2565). การสร้างความรู้ด้วยตนเองเพื่อเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ
ระดับประถมศึกษาในศตวรรษที่ 21. วารสารวิชาการศึกษาศาสตร์ ศรีนครินทรวิโรฒ, 23(1),
222-237.
- บุญเลี้ยง ทุมทอง. (2559). ทฤษฎีและการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ (Theories and
Development of Instructional Model) (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: บริษัท ทริปปี้ล กรุ๊ป
จำกัด.
- ปิ่นพันธ์ พงษ์พรพรค ญัฐภูมิ โพธิ์ทักษิณ และนรินทร์ มุกมณี. (2564). ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ
ของคนไทย. วารสาร มจร.อุบลปริทรรศน์. 6(3), 911-920.
- ปัทมวรรณ ตระการไทย. (2560). การพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค STAD ประกอบแบบฝึก
ทักษะ. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต : มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- พรมล ฉิมพานิชย์. (2565). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบผสมผสานตามแนวคิด
เกมมิฟิเคชันเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดและความเข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาสำหรับ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต : มหาวิทยาลัย
นเรศวร.
- พรสวรรค์ สืบอ. (2550). สดุดยอวิธีสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- ภูริณัฐ เบญจจันท์. (2564). การพัฒนาแบบวัดพัฒนาการทางจิตสังคมตามแนวคิดอิริคสันในกลุ่มวัยรุ่น
ไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศศิธร ลิจันทรพร. (2556). การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมเป็นฐานโดยใช้แอปพลิเคชันเพื่อ



- การศึกษานอกระบบสื่อสารเคลื่อนที่เพื่อส่งเสริมความมีวินัยของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย. *วารสารอิเล็กทรอนิกส์ทางการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*, 9(4), 13-26.
- ศิริชัย นามบุรี. (2556). การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมเป็นฐาน: แนวทางการจัดการเรียนรู้ในระบบอีเลิร์นนิ่งให้สำเร็จตามเป้าหมาย. *ราชภัฏเพชรบูรณ์สาร*. 15(1), 125-139.
- สหไทย ไชยพันธุ์. (2555). แนวคิดทฤษฎีการพูดสื่อสารในสังคม. *วารสารมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์*, 4(3), 140-154.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2562). *แนวทางการนิเทศเพื่อพัฒนาและ ส่งเสริมการจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) ตามนโยบายลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้*. กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2566). *นโยบายและจุดเน้นของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2567 – 2568 และนโยบายระยะเร่งด่วน (Quick Win) ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2567*. สืบค้นเมื่อ 28 กรกฎาคม 2567 จาก <https://www.obec.go.th/policy-obec>
- อุบลวรรณ พันธุ์พรหม และนิตดา อติภทรนันท์. (2560). การใช้กิจกรรมการอ่านอย่างกว้างขวางเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการอ่านการเขียนและความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. *วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย*. 9(2), 363-375.
- Bandura, Albert. (1997). *Social Learning Theory*. Englewood Cliffs, N.J: Prentice Hall.
- Canale, M. and Swain, M. (1980). Theoretical Bases of Communicative Approaches to Second Language Teaching and Testing. *Applied Linguistics*, 1(1), 1-47.
- Deci, E. L., & Ryan, R. M. (1985). *Intrinsic Motivation and Self-determination in Human Behavior*. New York: Plenum.
- Krashen, S.D. and Terrell, D.T., (1988). *The Natural Approach: Language Acquisition in the Classroom*. New Jersey: Prentice Hall Europe
- Thayniath, S. (2015). Activity based language learning in the classroom - An effective leaning method. *International Journal of English Language, Literature and Humanities*, 3(5), 33-40.
- Vygotsky, L. S. (1978). *Mind in Society: The Developmental of Higher Psychological Process*. Cambridge, MA: Harvard University Press.

